

Arrest

nr. 260 670 van 15 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 juni 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 juni 2021 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied afgegeven. Verzoeker werd op 18 juni 2021 gerepatrieerd naar Litouwen.

Eveneens op 5 juni 2021 werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaar. Dit is de thans bestreden beslissing. Deze is gemotiveerd als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 05.06.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer die verklaart te heten:

[...]

wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 05.06.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11. §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat.

D r voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar
Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.*

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. *Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt;*

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 1 § 2, 3°, art. 74/11 § 1, 1°, artikel 74/14 §3, 1° en artikel 62 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, van het proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel.

De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

'§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. '

Eerste onderdeel,

De vermelde wettelijke basis betreft enkel de (modaliteit van de) duurtijd van het inreisverbod, maar kan geen grondslag vormen voor het verlenen op zich van een inreisverbod.

Er is bijgevolg geen legale basis aangeduid op grondslag waarvan een inreisverbod kan genomen worden.

Vermelde motivering schendt de motiveringsverplichting en inzonderheid artikel 74/11 § 1, 1° vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel,

geen proportionaliteitsafweging; geen afweging die rekening houdt niet de specifieke omstandigheden.

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van twee jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als enig motief het feit dat verzoeker gewerkt zou hebben zonder de daartoe vereiste machtiging.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker verkeert. Met name dat verzoeker geen voorgaanden heeft, geen gevaar is voor de openbare orde, steeds in de veronderstelling was dat hij legaal aan het werk was en het feit dat hij de nodige stappen zal zetten teneinde klacht in te dienen tegen de heer G.V., zaakvoerder van het bedrijf S.C..

Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Een inreisverbod van twee jaar nu verzoeker geen voorgaanden heeft, kan allesbehalve als proportioneel aangemerkt worden.

Verweerder schendt zodoende het zorgvuldigheidsbeginsel.

wat betreft de termijn van twee jaar

1.

De motivering voor het opleggen van een inreisverbod van twee jaar is zowel wat de juridische grondslag betreft als wat betreft de feiten waarop zij steunt niet afdoende en onjuist. Het hanteren van deze onjuiste grondslag en onjuiste gegevens is bepalend geweest voor het weerhouden van een termijn van twee jaar.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

2.

De bepaling van de termijn vereist een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden' wat een specifieke motivering impliceert.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert:” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53KI825/001,23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden ‘eigen aan de omstandigheden van het geval

3.

Artikel 74/11 § 1, 1° vreemdelingenwet stelt dat een inreisverbod van maximum driejaar opgelegd wordt indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Wat betreft de termijn van twee jaar:

Eerste subonderdeel,

De motivering voor het opleggen van een inreisverbod van twee jaar is opvallend.

In eerste instantie stelt verwerende partij dat zij rekening gehouden hebben met de artikelen 3 en 8 EVRM. Er wordt nergens verwezen naar het administratief dossier van verzoeker

In tweede instantie verwijst de beslissing naar het gegeven dat verzoeker gewerkt heeft zonder daartoe de vereiste machtiging gehad te hebben.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij steeds in de veronderstelling was dat hij met de juiste machtigingen aan het werk was voor de heer G.V., zaakvoerder van het bedrijf S. C.. Hij is in het bezit van verschillende stukken die dit kunnen staven. Hij kan deze niet voorleggen omwille van zijn vasthouding in het gesloten centrum te Merksplas.

Verzoeker benadrukt verder dat hij de nodige stappen zal ondernemen teneinde een klacht in te dienen tegen de heer G.V. omwille van zwartwerk en niet uitbetalen loon.

Het weze aldus duidelijk dat het om loutere automatische standaardmotiveringen gaan die in strijd zijn met de verplichting van artikel 74/11 vreemdelingenwet om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Tweede subonderdeel,

Artikel 74/11 § 1, alinea 2 stelt dat drie jaar een maximumtermijn is.

Er kan een inreisverbod van 1 jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek motief waarom dit 1 jaar hoger is.

Er wordt meteen twee jaar opgelegd, hoewel verzoeker geen enkele voorgaande heeft, geen gevaar is voor de openbare orde,

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 74/44 §1 alinea 1 om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348. 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert. " (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

Ook op dit punt is de beslissing een louter automatische, stereotiepe en standaard beslissing.

De termijn vereist een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden', wat een specifieke motivering impliceert. Deze is er niet.

Hier wenst verzoeker te benadrukken absoluut niet op de hoogte geweest te zijn dat hij aan het werk was zonder de daartoe vereiste machtiging. De heer G. V. stelde steeds dat hij reglementair in orde was.

De bestreden beslissing stelt verder dat het inreisverbod van twee jaar gelet op de immigratiecontrole en de bescherming van economische en sociale belangen proportioneel is. Een inreisverbod dat de toegang tot de gehele Europese Unie ontzegt voor een periode van twee jaar enkel en alleen omdat verzoeker zonder de daartoe vereiste machtiging gewerkt zou hebben, kan allesbehalve als proportioneel aangemerkt worden, te meer nu verzoeker benadrukt niet op de hoogte geweest te zijn van het zwartwerk. Er is geen specifieke motivering waarom er net een termijn van twee jaar opgelegd werd en niet bijvoorbeeld een termijn van 1 jaar.

Verzoeker vindt de quasi-automatische formulering, die de bestreden beslissing hanteert, allesbehalve correct. Immers, verzoeker was steeds in de veronderstelling met de daartoe vereiste machtiging aan het werk geweest te zijn. Verder heeft hij geen voorgaanden en is hij geen gevaar voor de openbare orde.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die twee jaar werden opgelegd. Verweerder laat dit na.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom een bepaalde termijn wordt opgelegd.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur."

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. De motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen worden zodat

verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.2. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient onderzocht te worden in het licht van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing genomen werd en waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Verzoeker betoogt dat artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet enkel de modaliteit van de duurtijd van het inreisverbod betreft, maar geen grondslag kan vormen voor het verlenen van een inreisverbod op zich en dat er bijgevolg geen legale basis aangeduid is. Met zijn betoog gaat verzoeker eraan voorbij dat artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet niet alleen bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, maar ook dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoeker betwist geenszins dat op 5 juni 2021 werd overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en dat geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog.

Wat betreft de duurtijd van het inreisverbod, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker aan het werk was zonder houder te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Gezien de economische en sociale impact van dit feit, acht verweerder een inreisverbod van twee jaar proportioneel. Verzoeker betoogt dat hij in de veronderstelling was dat hij legaal aan het werk was en dat hij de nodige stappen zal ondernemen om een klacht in te dienen tegen zijn werkgever. De bestreden beslissing betreft volgens verzoeker een standaardmotivering waarbij geen rekening wordt gehouden met de omstandigheden die eigen zijn aan de zaak. Bovendien zou de bestreden beslissing geen specifieke motivering bevatten waarom er geen inreisverbod van één jaar maar wel van twee jaar wordt opgelegd hoewel er geen sprake is van voorgaanden, noch van een gevaar voor de openbare orde.

In de eerste plaats dient de Raad op te merken dat verzoeker als niet tot verblijf gemachtigde of toegelaten vreemdeling geacht wordt zich te informeren over de voorwaarden volgens welke hij al dan niet aan het werk kan in België. Verzoeker betoogt hieromtrent dat hij kan aantonen dat hij in de veronderstelling was dat hij wel degelijk de nodige machtiging had bekomen, maar deze stukken niet kan neerleggen aangezien hij verblijft in het centrum van Merksplas. Louter en alleen op basis van deze

verklaring toont hij echter niet aan dat het daadwerkelijk onmogelijk is voor hem om deze stukken te verkrijgen en neer te leggen, des te meer gezien verzoeker in de onderhavige procedure bijgestaan wordt door een advocaat. Daarenboven blijkt noch uit het administratief dossier, noch uit de neergelegde stukken dat verzoeker effectief juridische stappen heeft ondernomen ten aanzien van zijn werkgever. Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan waarmee rekening gehouden dienden te worden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad ziet niet in waarom het gegeven dat er geen sprake is van een gevaar voor de openbare orde, verweerder belet om een inreisverbod op te leggen. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om een inreisverbod van twee jaar op te leggen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 74/11 § 1, eerste lid, art. 62, art. 74/11, §1, vierde lid en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van de hoorplicht.

1. Artikel 8 EVRM

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Artikel 8, lid 1 E.V.R.M. stelt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling."

Het begrip privéleven omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

In verscheidene arresten bevestigde het EHRM dat het hebben van contacten met andere personen en dat ook 'zakelijke' contacten vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

In het arrest van 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, oordeelde het Hof in § 29 dat:

"The Court does not consider it possible or necessary to attempt an exhaustive definition of the notion of "private life". However, it would be too restrictive to limit the notion to an "inner circle" in which the individual may live his own personal life as he chooses and to exclude there from entirely the outside world not encompassed within that circle. Respect for private life must also comprise to a certain degree the right to establish and develop relationships with other human beings. There appears, furthermore, to be no reason of principle why this understanding of the notion of "private life" should be taken to exclude activities of a professional or business nature since it is, after all, in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity of developing relationships with the outside world. This view is supported by the fact that, as was rightly pointed out by the Commission, it is not always possible to distinguish clearly which of an individual's activities form part of his professional or business life and which do not. Thus, especially in the case of a person exercising a liberal profession, his work in that context may form part and parcel of his life to such a degree that it becomes impossible to know in what capacity he is acting at a given moment of time."

Vrije vertaling:

"Het Hof acht het noch mogelijk, noch noodzakelijk om een uitputtende definitie van het begrip 'privéleven' te hanteren. Het zou echter te beperkt zijn om het begrip te beperken tot de 'inner circle' waarin het individu zijn eigen persoonlijke leven kan leiden zoals hij kiest en om de buitenwereld buiten deze cirkel er volledig van uit te sluiten. Respect voor het privéleven houdt tot op zekere hoogte ook het recht in om relaties met andere mensen te vestigen en te ontwikkelen. Er is bovendien geen principiële reden waarom het begrip privéleven zou moeten worden geïnterpreteerd in de zin dat het activiteiten van een professionele of zakelijke aard zou uitsluiten, het is immers tijdens de werkuren dat de meeste

mensen een belangrijke, zo niet de grootste mogelijkheid hebben om relaties met de buitenwereld te ontwikkelen. Dit standpunt wordt ondersteund door het feit dat, zoals terecht opgemerkt door de Commissie, het niet altijd mogelijk is om duidelijk te onderscheiden welke van activiteiten van een individu een deel van zijn professionele of zakelijke leven vormen en welke niet. Zeker in het geval van een persoon die een vrij beroep uitoefent, wiens werk een essentieel onderdeel van zijn leven vormt in die mate dat het onmogelijk wordt om te weten in welke hoedanigheid hij optreedt op een bepaald moment in de tijd. "

2.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker gehoord werd en dat verzoeker verklaart dat hij geen familieleden heeft in België en artikel 8 EVRM bijgevolg niet van toepassing is.

De beslissing verengt artikel 8 EVRM tot het hebben van familieleden, terwijl dit artikel een veel ruimer begrip dekt, met name ook andere relaties, waaronder ook professionele relaties en in het algemeen het privéleven.

De loutere verwijzing naar vermelde vragenlijst evenmin naar de inhoud ervan beantwoordt aan het begrip hoorplicht, dat vereist dat aan verzoeker de kans wordt gegeven om alle elementen te ontwikkelen die betrekking hebben op zijn familie- en privéleven. Dit gebeurt niet door een loutere stereotiepe invullijst en de vraag naar het al of niet hebben van familie.

In eerste instantie wordt aldus opgemerkt dat artikel 8 EVRM op zich is geschonden. Minstens is dit geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht.

Verzoeker verwijst naar het arrest RvV nr. 205 695 van 21 juni 2018 en inzonderheid de overwegingen 3.6., 3.7. en 3.8.. Verzoeker ziet deze overwegingen hier voor herhaald en ze sluit er zich bij aan.

'a. De Raad wijst erop dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel. Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontzeggen nadat hij het land heeft verlaten. Het houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738). '

Het horen moet specifiek betrekking hebben op de voorgenomen beslissing, met name het inreisverbod. In dat kader dienen aan verzoeker duidelijk en uitvoerig de vragen te worden gesteld welke elementen zij hierover kan inbrengen die betrekking hebben op haar privéleven en op haar gezondheid.

Verzoeker wijst erop dat het inreisverbod een maatregel betreft met een eigen juridische draagwijdte die verschilt van een verwijderingsmaatregel. Een verwijderingsmaatregel is erop gericht een vreemdeling het land te doen verlaten terwijl een inreisverbod erop gericht is een vreemdeling de toegang tot het grondgebied en het verblijf te ontzeggen nadat hij het land heeft verlaten. Het houdt in dat het bestuur niet kan volstaan een vreemdeling alleen te horen met betrekking tot een verwijderingsmaatregel die het beoogt te treffen maar de vreemdeling ook moet horen met betrekking tot een inreisverbod dat het eveneens wenst op te leggen (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.257 en RvS 7 juni 2018, nr. 241.738)

De bestreden beslissing dient bijgevolg reeds om vermelde reden vernietigd te worden.

Het hoorrecht dient te gaan over het inreisverbod en de gevolgen hiervan voor het gezins- en privéleven van verzoeker.

Er is aldus geen hoorrecht gerespecteerd. Verzoeker is niet gehoord door een ambtenaar waar hij zich op een genuanceerde manier kan laten horen over de aspecten van zijn privéleven.

3.

De bestreden beslissing stelt tevens het volgende:

"Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 en 8 E VRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11 "

Bovenstaande motivering met betrekking tot artikel 8 EVRM kan niet aanvaard worden als een redelijke en zorgvuldige motivering. Er worden met name geen specifieke elementen met betrekking tot verzoekers privéleven vermeldt. Verweerder beperkt zich tot een stereotiepe motivering en volhardt dan met de bepalingen van artikel 74/13 Vreemdelingenwet rekening gehouden te hebben. Deze stereotiepe motivering vloeit voort uit het feit dat verzoeker niet deugdelijk gehoord is.

Verweerder beperkt zich tot een louter theoretisch betoog.

Deze motivering is niet ernstig.

Er heeft immers geen grondig onderzoek met betrekking tot verzoekers privéleven plaatsgevonden. Met andere woorden werd de bestreden beslissing genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek in het licht van artikel 8 EVRM heeft plaatsgevonden.

Verweerder schendt zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het vertrouwensbeginsel door slechts over te gaan tot een stereotiepe motivering zonder concrete elementen van onderhavig dossier ten berde te brengen.

Er dient steeds een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden specifiek met betrekking tot de termijn van het inreisverbod en de gevolgen hiervan op het privéleven van verzoeker.

Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijke termijn van twee jaar die duidelijk disproportioneel is, wordt opgelegd.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De bestreden beslissing maakt geen proportionaliteitsafweging tussen de belangen van verzoeker en de belangen van de Belgische staat. Een faire-balance toets houdt in dat er een correcte en evenwichtige afweging geschiedt van beider belangen. Dergelijke toets is afwezig. Er wordt nergens op een correcte wijze rekening gehouden met het privéleven van verzoeker.

Gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden."

3.3.1. In een tweede middel wordt de schending van artikel 8 van het EVRM aangevoerd. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing zijn gezins- en privéleven niet respecteert. Het staat niet ter betwisting dat het *in casu* gaat om een situatie van eerste toelating tot verblijf op het grondgebied en dat verzoeker zich er steeds van bewust was dat het opgebouwde privé- en gezinsleven precair was. Er worden echter geen enkele concrete elementen voorgelegd waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk een gezins- of privéleven heeft opgebouwd in België. In het kader van zijn verhoor op 5 juni 2021, waarvan het verslag zich in het administratief dossier bevindt, verklaarde verzoeker zelf dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België, noch familie. Hij verklaart dat al zijn familieleden woonachtig zijn in Litouwen alwaar hij internationale bescherming geniet. Verzoeker toont niet aan dat er *in casu* hinderpalen zijn die tot een positieve verplichting zouden leiden in hoofde van de Belgische Staat. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2. Verzoeker voert bovendien de schending aan van het hoorrecht. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker gehoord werd op 5 juni 2021. Verzoeker had de mogelijkheid om alle elementen die hij nuttig achtte te verduidelijken en toont niet aan waarom hij nogmaals gehoord diende te worden.

Bovendien kan volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Zoals is gebleken uit bovenstaande analyse, zijn de elementen die verzoeker aanvoert aangaande zijn gezins- en privéleven niet van die aard dat zij een ander licht hadden kunnen werpen op zijn situatie, minstens toont verzoeker dit niet aan. Derhalve blijkt niet dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker gehoord zou zijn. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT